

Het is donderdag, de dag dat ik de dokter voor de uitslag kan bellen. Om tien uur was ik zelfs nog wat hoopvol: als er écht iets aan de hand was, had hij me vast allang gebeld. Om half elf bel ik de praktijk en de schrik in de stem van de assistente ontgaat mij niet.

“Is de dokter nog niet bij je? Dan is hij onderweg, hij kan er elk moment zijn.” Als ik de verbinding verbreek, is mijn mond droog en zijn mijn knieën week. Glashelder zie ik mezelf op een scheidslijn staan: het leven hiervoor komt nooit meer terug, het leven hierna wordt nooit meer hetzelfde. Ik app Bert: *Kom je thuis? Huisarts komt zo langs.*

Dan gaat de bel.

“Foute boel zeker, hè?”

Het is zo’n uitdrukking die je eigenlijk altijd gebruikt na een verkeerde uitslag bij kanker. Die je mensen hebt horen zeggen als ze vertelden over hun ernstig zieke moeder, tante, broer. En nu zeg ik het zelf. Over mezelf.

“Nou, foute boel, foute boel,” sust de dokter die ook drommels goed weet aan welke ziekte deze woorden zijn gerelateerd. “Maar goed is het niet. In het lab denken ze aan een voorstadium van leukemie.”

Dankzij het woord ‘voorstadium’ haal ik opgelucht adem, het woord ‘leukemie’ landt zacht. Want voorstadium betekent: nog geen leukemie. Of nou ja, geen échte leukemie, maar iets wat leukemie kan worden als het niet behandeld wordt. En kijk eens hoe mooi vroeg ik erbij ben! Misschien krijg ik alleen maar pillen. Dat heb ik weleens gelezen, dat sommige mensen met een voorstadium van kanker het jaren uitzingen op pillen. En ik heb ook een voorstadium. Alleen maar een voorstadium. Terwijl ik mezelf kalmeer met geruststellende gedachten, luister ik maar

half naar wat de huisarts vertelt. Onrijpe bloedcellen, te veel witte bloedcellen, te weinig rode bloedcellen - hij probeert mij van alles uit te leggen over mijn bloedbeeld, maar het komt nauwelijks binnen. Wat ik alleen wil weten is: en wat nu?

"Je bloed is doorgestuurd naar de afdeling Hematologie van het UMCG. Ze gaan het vandaag verder onderzoeken. Waarschijnlijk moet je morgen naar het ziekenhuis voor een beenmergpunctie. Op grond van de uitslagen daarvan gaan ze de behandeling bepalen. En meer weet ik ook niet," besluit hij verontschuldigend.

Als ik hem uitlaat, komt Bert er net aan. De huisarts z'n gezicht klaart op. "Goed dat je er al bent. Ik loop nog even mee naar binnen om het jou ook uit te leggen. Twee horen meer dan één en ik kan me voorstellen dat Inge er een beetje van in de war is."

Terwijl hij dat zegt, weet ik opeens weer waarom ik per se bij deze huisarts wilde blijven toen wij twintig jaar geleden van een bovenwoninkje in Groningen-Noord verhuisden naar een huis-met-tuin in het zuiden van de stad. Hij neemt de tijd voor je als het nodig is en geeft je het gevoel dat jij die dag zijn enige patiënt bent. "Maar ik ben niet in de war, hoor," zeg ik geruststellend tegen Bert. "Wel geschrokken."

Samen luisteren we aandachtig naar wat de dokter vertelt. Ik heb onbewust toch heel wat opgevangen, want ik hoor niet veel nieuws: het meeste is nog onzeker, we moeten nu wachten op de bloedsuitslagen van het UMCG en daarna zal verder onderzoek volgen. De dokter gaat weer terug naar de praktijk. Bert komt naast me zitten en slaat een arm om me heen. Ik leg mijn hoofd op zijn schouder en huil. "O god, Bert, de kinderen," jammer ik.

Hij streelt door mijn haar en fluistert alleen maar een paar keer met schorre stem: "Ach, meisje toch," waarvan ik nog harder huilen moet. We durven even niets meer te zeggen en dat hoeft ook niet, we voelen elkaars verdriet en onmacht. We zuchten diep. Vegen tranen van elkaars gezicht. Snuiten onze neus. En dan staat Bert op.

"Ik ga wat te eten voor ons maken. Lauwe soep?" Als Bert in de keuken is, gaat mijn telefoon. De huisarts. Of we onmiddellijk naar het UMCG

willen komen.

“Nú?” vraag ik verschrikt.

“Ja, nú,” zegt hij en hij klinkt ernstiger dan even eerder bij mij op de bank. “Ze wachten op je bij de Centrale Spoedopvang. En neem een tas met toiletpullen mee, waarschijnlijk moet je er een nachtje blijven.”

Ik pak mijn tas in en voel me opeens wonderlijk rustig. Als het dan zo is, dan is het maar zo. Ik kan daar nu toch niks meer aan doen. Ik hoef ook niet te duimen of te bidden dat het allemaal wel meevalt, want daar verandert mijn bloed niet meer van. Ik sta voor een voldongen feit en heb daar zelf helemaal geen invloed op. Als we wegrijden kijk ik nog één keer achterom naar ons fijne huis. Er bekruipt me een onbestemd gevoel, alhoewel ik dan nog niet kan vermoeden dat ik er pas weken later weer een voet over de drempel zal zetten.